

Яков кимна мълчаливо и въздъхна. Теглеше го неспирен копнеж по безкрайната снежна степ, по синия Днепър, по родния град с трите хълма на Кий, Шек и Хоровиц. Александър познаваше добре тая ~~уж~~ жестока тъга, тая неудържима жажда по бащин край, която не дава мира ни денем, ни ноще. И за да отвлече мислите му, изведнъж каза:

- За кого се ожени сестрата на майка ти?

Младежът седна връз мечата кожа, потри с ръка челото си, сякаш всичко се беше изличило от паметта му. Сестрите на майка му?

- Коя? Анастасия, Олга, Ксения?

Александър се усмихна. За него имаше само една Романовна. Никою до сега той не бе споменавал името ѝ. По-добре никога, никой да го не знае.

Яков отново попита:

- Настася ли? Тя прие монашеско було. А Феодора Романовна, известно е на всички, как дядо ни я ~~дала~~ още в детска възраст ~~виж~~^{взвел} ~~невеста~~ за сина на Владимир Ярославич Галицки. Но после си я ~~уж~~ обратно ~~когато~~ ^{когато} народът ~~уж~~ Ярославич заради онази попадия, ~~и~~ ^{както} на негово място ~~изгонил~~ ^{изгонил} Роман Мстиславич... Олга я дадоха на боляра Яков, велик столник на Киевските князе... Столникът беше най-верният приятел на моите вуйчовци ~~и~~ и на баща ми. Затова са ми дали неговото име. Баща ми ~~беше~~ беше от по-младата ветва на Светослав Всеволодович Киевски.

Яков забелязва че царят го слуша внимателно и продължи да разправя да припомня ~~и~~ забравени имена и случки, общо изживяни беди и победи.

Нали с дружина галицки войни Асен и Александър се бяха завърнали в България, с тяхна помощ бяха обсадили Борила в Търново.

И все отново се връщаше Асеновата мисъл към отдавна преживяното. И тук и в Галиция се повтаряше все същото. Алчните за власт боляри бяха готови да предадат владенията си на чужди завоеватели само да получат по-големи облаги. Владимир Галицки, Иванко, Борил - бяха замесени от едно тесто.